

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
2.Bf.93/2013/15. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2013. év november hó 26. napján megtartott tárgyaláson meghozta a következő

Ítéletet:

Az emberölés büntette miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2013. év február hó 7. napján kelt 28.B.1238/2010/29. számú ítéletét **megváltoztatja.**

A vádlott terhére rótt bűncselekményt emberölés büntettének (Btk.160.§ (1) bekezdés) minősíti.

A börtönbüntetés tartamát 5 (öt) évre súlyosítja.

A büntetés fele részének letöltése utáni feltételes szabadságra bocsáthatóságra vonatkozó rendelkezést mellőzi, egyúttal megállapítja, hogy a vádlott a szabadságvesztés büntetésből legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

A vádlott személyazonosító igazolványának száma: megjelölve.

Az ítélet bevezető részéből a tárgyalási napok közül a 2012. január 10. és április 17.-19. napok feltüntetését mellőzi, egyben a továbbiakban felsoroltak között a 2012. december 10. napját is feltünteti.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Fővárosi Törvényszék a 2013. február 7. napján kelt 28.B.1238/2010/29. számú ítéletével a vádlott bűnösségét emberölés büntettében (Btk.166.§ (1) bekezdés) állapította meg. A vádlottat ezért 3 év börtönbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. Úgy rendelkezett, hogy a büntetés fele részének letöltése után feltételes szabadságra bocsátható. A vádlott által bűnügyi őrizetben töltött időt

beszámította a kiszabott szabadságvesztésbe, továbbá határozott a bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

A fenti ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére a büntetés súlyosításáért, a vádlott és védője elsődlegesen felmentésért, másodsorban téves jogi minősítés miatt és enyhítésért jelentettek be fellebbezést.

A védő perorvoslatát írásban részletesen megindokolta. Álláspontja szerint a vádlott eshetőlegesen szándékának felrovása és a gondatlanság kizárása ellentétes az ítélet 4. oldal 1. bekezdésében tett ténymegállapítással. Ehelyütt ugyanis az szerepel, hogy nem lehetett megállapítani, a vádlott folyamatosan tartotta el a sértett kezét a korláttól, vagy több ízben akadályozta meg, hogy a sértett visszafogjon a korlátra. Hivatkozik a cselekmény indítóokának hiányára. Véleménye szerint kétséget kizáró módon megállapítható volt, hogy a vádlott elérte a célját, a sértett kijelentette, nem mászik tovább, így felesleges lett volna őt tovább akadályozni. Az elkövetéskori tudattartalom tekintetében hangsúlyozta, hogy a bíróság adós maradt az utolsó fényképfelvétel és a zuhanás között eltelt 5-8 másodpercben történtek bizonyításával. Emiatt az eseménysort hiányosnak találta, amely miatt az ok-okozati összefüggésre sem vonható következtetés. Abszolút eljárási hibaként jelölte meg, hogy az elsőfokú bíróság a nyomozóhatóság által 2009. november 29. napján foganatosított, helyszíni tanúkihallgatásokról készült DVD lemezt nem vonta a bizonyítékok körébe. Megkísérelte ugyan lejátszani, de a felvételen hang nem volt hallható. Erre hivatkozva támadta a bizonyítékok számbavételét, mérlegelését. Álláspontja szerint az akkor foganatosított tanúkihallgatások figyelembevétele nem mellőzhető, ugyanis a DVD-ről kikért másolat hibátlan, az lejátszható, azonban a tanúk idézését és szembesítését is szükségesnek tartotta. E bizonyítás terjedelme miatt tett indítványt megalapozatlanságra hivatkozással az ítélet hatályon kívül helyezésére és új eljárás lefolytatására. Másodlagos kérelme szerint a vádlott felmentése iránti indítványát fenntartotta. Bűnösség megállapításának esetére gondatlanságból elkövetett emberölés megállapítását és lényeges enyhítéssel felfüggesztett szabadságvesztés kiszabását kérte.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.194/2013/2. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta. A tényállást alapvetően megalapozottnak találta, azonban néhány ponton szükségesnek látta annak kiegészítését. Így rögzíteni kell a sértett születési idejét, testsúlyát, közepes alkoholos befolyásoltságának pontos mértékét. Nem szerepel a tényállásban a sértett kábítószer hatása alatt állását igazoló vizsgálati eredmény sem. Ezen túlmenően indokoltnak ítélte az igazságügyi orvosszakértők tárgyalási nyilatkozata szerint annak megállapítását is, hogy a sértett karjainak megragadásától, illetve a korlátról az ujjai lefejtésétől a bal felkaron és a jobb kéz hüvelykujján milyen hámfosztott és pontszerű beverzések keletkeztek. Ezekkel a kiegészítésekkel a tényállás megalapozottá válik, amelyből okszerű a vádlott bűnösségére vont következtetés és cselekményének jogi minősítésével is egyetértett. Tévesnek találta ellenben a büntetés kiszabásánál a joghátrány mértékét. A büntetlen előélet és a fiatal felnőtt kor egyidejűleg nem vehető figyelembe és az eshetőlegesen szándék is csak kisebb súllyal írható a vádlott javára. Összességében az enyhítő körülmények részben kétszeres, részben eltúlzott mértékű értékelésére utalással kifogásolta az enyhítő szakasz alkalmazását, a börtönbüntetés tartamát, illetve a fele rész utáni feltételes szabadság lehetőségét is.

Indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét a részleges megalapozatlanság kiküszöbölésével változtassa meg akként, hogy a büntetést súlyosítsa és a büntetés fele részének letöltése utáni feltételes szabadságra bocsáthatóságról történt rendelkezést mellőzze, egyebekben pedig az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

A Fővárosi Ítéltábla az ügy felülbírálatára kitűzött nyilvános ülésen a védő írásbeli fellebbezésében foglaltak alapján a Be.363.§ (2) bekezdés b./ pontja értelmében tárgyalásra tért át. A fellebbezési tárgyaláson az ítéltábla a Be.366.§ (4) bekezdése szerint bizonyítást vett fel. Ennek keretében lejátszásra került a BRFK Bűnügyi Főosztály Életvédelmi Osztály I. Életvédelmi Alosztály 2009. november 26. napján megtartott helyszíni tanúkihallgatások során készült videófelvételt tartalmazó DVD, amelyen 1., 2., 3. és 4. sz. tanúk nyilatkoztak. Ennek megtörténtét követően további bizonyítási indítványként a védő a felvételen szereplő tanúk, továbbá 5. és 6. sz. tanúk idézését, a felvétel eléjük tárását, valamint szembesítésüket indítványozta. Csatolta továbbá a dr. Agárdi Tamás szakpszichológus által a vádlott mélyaltatásban - hipnózisban - végzett meghallgatásáról, vizsgálatáról készített szakvéleményét.

A Fővárosi Ítéltábla a fenti bizonyítási indítványokat elutasította. A tanúk ismételt idézését és meghallgatását szükségtelennek találta, mert a videófelvételen nyilatkozó tanúk a nyomozáskor, az elsőfokú eljárásban a tárgyaláson, a helyszíni tárgyaláson, majd a tárgyalás megismétlését követően utólag személyesen nyilatkoztak, korábbi vallomásaikat a bíróság eléjük tárta. Az ellentétetek feloldására egymás jelenlétében a szembesítésük is megtörtént. A videón szereplő tanúk ott elhangzott nyilatkozatai és korábbi vallomásaik között nincs érdemi ellentmondás, így az ismételt meghallgatás és szembesítés teljességgel szükségtelen.

A vádlott vizsgálatáról benyújtott szakvéleményben foglaltak a vádlott előadását tartalmazzák. Azt az ítéltábla nem ismertette, mert a vádlott nem kívánt az eljárásban vallomást tenni, így a pszichológus előtti előadása sem vonható a bizonyítékok körébe. Ezen túlmenően töretlen a bírói gyakorlat abban a kérdésben, hogy még a bíróság által értékelt igazságügyi elmeorvosszakértői véleményben idézett vádlotti előadás sem használható fel bizonyítékként.

A fellebbezési tárgyaláson a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője felszólalásában az írásbeli indítványuk érdemi részét fenntartotta. Az átiratban foglaltakat azzal egészítette ki, miszerint az időközben hatályba lépett 2012. évi C. törvény anyagi jogi rendelkezései a feltételes szabadság körében kedvezőbbek a vádlott számára, ezért a Btk.2.§-a értelmében annak alkalmazását indítványozta. Utalt arra, hogy nem vitásan számos enyhítő körülmény szól a vádlott mellett, de a sértetti oldalt is figyelembe kell venni. A cselekmény motiválatlan, a sértett is fiatal felnőtt, főiskolai hallgató volt. Lényegesen súlyosabb büntetés kiszabásával a fő- és mellékbüntetés tartamának felemelését, a feltételes szabadság fele aránya helyett a 2/3 kötelezően letöltendő szabadságvesztés megállapítását kérte.

A sértett jogi képviselője az ügyészi perorvoslattal egyetértve súlyosabb büntetés kiszabását kérte.

A sértett édesanyja felszólalásában az elhalt sértett gyermekkorától megnyilvánult kedvező érzelmi kötődéséről, értelmi fejlődéséről beszélt. Kifogásolta az eljárás elhúzódását, valamint azt, hogy az ítélethirdetésről nem értesítették, az elsőfokú

ítéletet sem kézbesítették részükre. Sérelmezte, hogy a fényképeket készítő fizetett biztonsági felügyelő felelősségét senki nem vizsgálta, akinek fényképezés helyett a fia biztonságba kerüléséért kellett volna cselekednie. Sem a hatóságok, sem az egyetem az ő mulasztásának nem tulajdonított jelentőséget, sőt az egyetem a vádlott tudományos fejlődését támogatja, a bíróság pedig a saját eljárása miatti időmúlást is a vádlott javára írja. A vádlott életvezetésével kapcsolatban annak adott hangot, hogy a szülei által biztosított gondtalan élete, egyetemi tanulmányai lehetősége nem enyhítő körülmény, a normális életvitel természetes, inkább fokozottabb elvárásra nyújt alapot. A büntetéssel kapcsolatban hangsúlyozta, hogy a fiát nem kaphatja vissza, bármekkora büntetést kap a vádlott, az nem enyhít a fájdalmán.

A védő fellebbezése írásbeli indokolásával egyezően szólalt fel. Kiemelte, hogy az utolsó fényképet követő események nem bizonyítottak, holott lényegi jelentőséggel bírnak. Többirányú indítványait a beadványával egyezően fenntartotta.

A vádlott nem kívánt élni az utolsó szó jogával.

A fellebbezések közül az ügyészi fellebbezés alapos.

A Fővárosi Ítéltábla kétirányú perorvoslatok folytán bírálta felül az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárását.

Ennek eredményeként megállapította, hogy a Fővárosi Törvényszék a 2010. szeptember 20. napján benyújtott vádirat alapján 2012. január 10. napján kezdte meg a tárgyalást, majd 2012. április 17. és 19. napján folytatta. A törvényszék 2012. szeptember 25. napján a tanács elnökének és az ülnökök személyében bekövetkezett változás miatt a tárgyalást előlről kezdte, majd többszöri napolást követően hozott 2013. február 7. napján érdemi határozatot. Az ítélet bevezető részében ezért a 2012. január 10., április 17. és 19. napjainak feltüntetése téves, ellenben az ezt követő tárgyalási napok között a 2012. december 10. napja nem szerepel.

A törvényszék a bizonyítási eljárást mindenben a perrendnek megfelelően folytatta le. A 2012. szeptember 25. napján ismét megkezdett tárgyaláson a vádirat ismertetése és a vádlott nyilatkozatása után a törvényszék ismertette a korábban már meghallgatott tanúk tárgyalási előadását, nyomozati vallomásaikat. A tárgyaláson meghallgatta az igazságügyi orvosszakértőket, majd újabb meghallgatás céljából visszaidézte a tanúkat. Meghallgatásukkor valamennyi korábbi előadásukat és a helyszínen készült fényképeket is eléjük tárta. Nyilatkoztatta őket az esetleges ellentétekre, amelyek saját vallomásaikban vagy más személyek előadásával kapcsolatban felmerültek. A tárgyaláson részben az ügyész indítványára, részben a bíróság által felderített adatok alapján olyan tanúk is meghallgatásra kerültek - 7., 8., 9. és 10. sz. tanúk -, akik jelen voltak a helyszínen, de személyazonosságukat korábban nem sikerült megállapítani.

Az elsőfokú bíróság rendkívül alaposan, gondosan tett eleget ügyfelderítési kötelezettségének, amelynek során az eljárás szereplői jogait teljességgel gyakorolhatták, a perrendi szabályok semmiben nem sérültek.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a rendelkezésre álló bizonyítékok - a másodfokú tárgyaláson lejátszott DVD kivételével - teljes körét átfogó mérlegeléssel állapította meg és erről ítélet indokolásában részletesen számot is adott. Az ítélet indokolása részletesen tartalmazza a vádlott nyilatkozatát, valamennyi tanú az eljárás

különböző szakaszaiban tett előadását, a sértett sérüléseiről és halála okáról nyilatkozó igazságügyi orvosszakértői véleményt, továbbá az egyéb bizonyítékokat. Kiemelendő, hogy a bizonyítási eljárást jelentősen segítette, hogy 5. sz. tanú a helyszínen fényképeket készített ezáltal dokumentálta a történeteket attól a pillanattól kezdve, amikor a sértett átmászott a korláton egészen a leesését megelőző néhány másodpercig. A fényképeken követhető a sértett mozgása, helyzete, a vádlott és a sértett szembekerülése a korlát két oldalán, egyes mozdulataik, továbbá a lépcsőfeljáróban és a vádlott körül tartózkodó személyek, akiket a bíróság tanúként meghallgatott. Megállapítható volt, hogy a jelenlévők részben a vádlott, részben a sértett ismerősei voltak, de közöttük egyiküket sem ismerő személyek is szerepeltek. A tanúk többsége ugyan a lépcsőházban az események közvetlen közelében tartózkodott, azonban más-más szemszögből és részben takarásban észlelték a történeteket. Az előzmények és a vita kialakulásának oka körében tett egyező előadások mellett a tanúk a vádlott és a sértett magatartására, mozdulataikra, szándékukra vonatkozóan már egymásnak részben ellentmondóan vallottak. A Fővárosi Törvényszék a tanúvallomások igen gondos egybevetése alapján megalapozottan állapította meg, hogy a vádlott a lépcsőházban a korláton belül állva a korláton kívül kapaszkodó és vele szembe kerülő sértett továbbjutását aktívan akadályozta. 1., 2., 6., 8., 11., és 12. sz. tanúk egyaránt arról nyilatkoztak, hogy folyamatos testi kontaktus volt közöttük, a vádlott a korláttól elemelve tartotta a sértett egyik kezét, másik kézfejét is megfogta, folyamatosan hadakoztak, vitatkoztak. Kétségtelen, hogy az utolsó fényképfelvétel és a sértett lezuhanása között eltelt 5-8 másodperc történései nem dokumentáltak. A vádlott büntetőjogi felelősségének felrovása azonban nem szűkíthető az utolsó 5 másodpercre, amely alatt elkülöníthetően semmilyen vádlotti magatartás élesen nem különbözött az előzményektől. A cselekmény motivátlansága felvetésének semmi alapja nincs, szó nem volt arról, hogy engedi, vagy segíti visszamászni, erről egy tanú sem tett említést. Az adott esetben a vádlotti magatartást folyamatában kell figyelembe venni, amellyel kapcsolatban dr. Soós Margit igazságügyi orvosszakértő a tárgyaláson úgy nyilatkozott, hogy a sértett hiába kapaszkodott erősen, elfárad az izom egy idő után és elengedheti a korlátot. (25. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 5. oldal.) Ebben a helyzetben nem engedte a vádlott, hogy a sértett visszamásson, indulási, átmászási helyére küldte volna vissza. A tanúk számára egyértelmű volt, hogy a vádlott magatartása következtében a sértett lezuhanhat, ennek hangot is adtak, amikor többen „mit csinálsz, le akarod lökni”, illetve „vigyázz, le fog esni, ne csináld, le fog esni” és hasonló figyelmeztetéseket kiabáltak.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint a bizonyítékok egyenkénti és egymással egybevetett mérlegelése hibátlan, ily módon a Fővárosi Törvényszék által megállapított tényállás a lényegét illetően megalapozott.

Az ítéltábla a tényállást csupán a sértett személyére vonatkozóan látta szükségesnek kiegészíteni az iratokra alapozottan a Be.352.§ (1) bekezdés a./ pontja alapján a következőkkel:

- a sértett 1987. július 13-án született, 194 cm magas, testsúlya nem ismert, a Budapesti Műszaki Főiskola I. éves hallgatója volt. (Hallgatói Baleseti jegyzőkönyv nyomozati iratok 333. oldal, 12. sz. tanú nyomozati vallomása, nyomozati iratok 455. oldal, boncjegyzőkönyv 191. oldal).

- a sértett közepes fokú alkoholos befolyásoltságát - ítélet 3. oldal 2. bekezdés - annyiban pontosítja, hogy a hullai vérmintában 1,958 ezrelék, a vizeletmintában 2,482 ezrelék alkohol volt kimutatható. (igazságügyi orvosszakértői vélemény, nyomozati iratok 201. oldal)
- Pontosítja a sértett szervezetéből kimutatott bódító hatású szerre - az ítélet 3. oldal 2. bekezdésében - írt megállapítást is azzal, hogy a vér és vizeletminta THC pozitivitása cannabis származék, pl. marihuana vagy hasis fogyasztására utal. (igazságügyi toxikológiai vélemény, nyomozati iratok 211. oldal)

Az ügyészi indítvánnyal szemben azonban nem igazolt, hogy a sértett a cselekmény idején kábítószer hatása alatt állt. Dr. Soós Margit igazságügyi orvosszakértő a tárgyaláson ezzel kapcsolatban úgy nyilatkozott, miszerint nem biztos, hogy aznap fogyasztotta a kábítószer, az fokozatosan bomlik le és nem biztos, hogy befolyásolta a sértettet cselekvésében. (25. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 5. oldal.) Erre figyelemmel az ítélet indoklásából a 39. oldal utolsó előtti bekezdéséből a „vagyis a sértett kábítószer hatása alatt is állt” befejező mondatrészt kirekesztette.

Az ítélet indoklásából a 39. oldal utolsó előtti bekezdéséből a „vagyis a sértett kábítószer hatása alatt is állt” befejező mondatrészt kirekesztette.

- Több helyütt is szerepel a tényállásban, hogy a sértett a korláton kívül milyen módon kapaszkodva araszolt felfelé.
- A sértett bal felkarján és jobb kéz hüvelykujján feltárt pontszerű bevérzések tényállásban rögzítése szükségtelen, azok a sértett halálának okával nem állnak összefüggésben. E sérülések kapcsán az igazságügyi orvosszakértők a tárgyaláson keletkezésük lehetséges módjaként jelölték meg a kar, illetve a kézfej megragadását. Véleményük nem volt kategórikus megállapítás, ezt az ítélet indoklása a 40. oldal 2. bekezdésében pontatlanul idézte, így azt az ítélet indoklása az előzőek szerint helyesbítette. Azt, hogy a sértett karját, illetve kézfejét a vádlott megfogta, megragadta, tanúvallomások és fényképfelvételek is igazolták, ennek alátámasztására a bizonytalan orvosszakértői véleményre bizonyosként történő hivatkozás téves és indokolatlan.

A tényállás a fenti pontosításokkal és helyesbítésekkel minden tekintetben megalapozott, ekként irányadó volt a felülbírálat során.

A másodfokú tárgyaláson a videófelvétel lejátszása érdekében felvett bizonyítás azért volt szükséges, hogy az abban foglalt tanúvallomások megismerhetők legyenek. A bizonyítás alapján azonban egyértelműen megállapítható volt, hogy azok tartalma nem tért el a később fogantatott bizonyításban foglaltaktól. Ebből következően az előzőekben jelzett mindenre kiterjedő bizonyítás eredményét sem módosította, a bizonyítékok átfogó, helytálló mérlegelését nem befolyásolta. Mindezekből az is következik, hogy a tanúk ismételt meghallgatása iránti védői igény kizárólag a bizonyítékok felülmérlegelését célozta, az indítvány szerinti megalapozatlanságra hivatkozás alaptalan, az ítélet hatályon kívül helyezésére felhozott védői érvek nem voltak elfogadhatóak.

A Fővárosi Törvényszék okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, cselekményének eshetőleges szándékkal elkövetett emberölés büntettekénti értékelése helytálló.

Kétségtelen, hogy a veszélyhelyzetet a sértett idézte elő, amikor a mélység fölött a korláton kívülre átmászott. Ezen túlmenően felismerhetően ittas is volt. Az adott helyzet megítélésénél felmerül, hogy a sértett tragikus haláláért mások felelőssége, mulasztása felvethető-e. Az ítélőtábla ebben a kérdésben hangsúlyozza, hogy eljárását a vád keretei határozzák meg és abban a vádlotton kívül más személy megnevezése nem szerepelt. Ugyanakkor egyetértett a sértett édesanyjának érvelésével tekintetben, hogy fényképezés helyett a fizetett biztonsági felügyelőnek, - de az ítélőtábla szerint az ott lévők mindegyikének - a veszélyhelyzet megszüntetésére kellett volna törekedniük. A vádlotton kívül a helyszínen lévők azonban csak pusztán szemlélői maradtak az eseményeknek. E magatartásuk azonban csak saját személyük hozzáállását érinti, de semmilyen módon nem volt kihatással a vádlott felelősségére.

A vádlott a veszélyhelyzetet fenntartotta, sőt fokozta, amikor az egyébként is bizonytalan helyzetben lévő, láthatóan ittas sértett korlátba kapaszkodó kezét megfogta. Egyik keze hátraszorításával, a korlátot fogó másik feszegetésével látnia kellett, hogy a sértett ingatag helyzete, egyensúlyának megtartása ellehetetlenülhet. Eziránt teljes közömbösséget tanúsítva nem engedte, hogy a sértett biztonságos módon visszamásszon, holott önkéntes rendfenntartóként éppen az lett volna a feladata, kötelessége, hogy maga, vagy mások támogatásával a korláton belülre segítse a sértettet. Ennek lehetőségétől megfosztva és a jelzett fellépése mellett hívta fel a mélység fölött az átmászás helyére történő visszatérésre. A sértett azonban ebben a korláton kívüli helyzetében a vádlott testi ráhatása következtében az egyensúlyából kibillent és a mélybe zuhant. A vádlott az adott veszélyhelyzetben aktív magatartást tanúsított, cselekménye következményét előre kellett látnia, de a rendfenntartói szerepének érvényesítése érdekében nem tűrte az akaratával szembeszegülő kísérletet, azt meg akarta hiúsítani. Határozott formában megnyilvánuló viselkedésével egyértelműen kinyilvánította, hogy a sértett felfelé jutását mindenképpen megakadályozza, egyben csak azon a helyen engedi visszamászni a biztonságos lépcsőre, ahol a sértett korábban a korláton kívülre kapaszkodott. Ennek elérése érdekében a helyzet veszélyessége és következménye iránt közömbös maradt, holott a körülményekből, saját magatartásából, de akár az elhangzott figyelmeztetésekből is látnia kellett, hogy a sértett lezuhanhat és ezáltal életét veszítheti, ahogyan ez be is következett.

A Fővárosi Törvényszék vonatkozó jogi indokolásából az ítélőtábla a cselekmény rögtönös elhatározására utalást - ítélet 42. oldal utolsó előtti bekezdéséből - mellőzte, hiszen az ellentmond a tényállásnak. Jelen esetben nem hirtelen indulat, rögtönös elhatározás történt - ez előzmények nélkül, a sértett lelökése esetén jöhetett volna szóba -, ezzel szemben egy folyamatos vádlotti ellenállás zajlott.

A törvényszék helytállóan állapította meg, hogy az elkövetés gondatlan módja nem merülhet fel. Az esetleges következmények előre látása nem vitathatóan fennállt a vádlott részéről, így az ennek hiányán alapuló hanyag gondatlanság

nem vethető fel. A gondatlanság másik formájaként a tudatos gondatlanságot az jellemzi, hogy az elkövető előre látja magatartásának lehetséges következményeit, de könnyelműen bízik azok elmaradásában. Ennek a bizakodásnak azonban valamilyen alapos, konkrét körülményen kell nyugodnia, kizárt, hogy az elkövető a véletlenre bízza az eredmény elmaradását.

Az adott esetben a tudatos gondatlansághoz megkívánt előrelátáson kívül semmilyen körülmény, de még a véletlenben bizakodás sem állapítható meg, ilyenre a vádlott sem hivatkozott.

Mindezekből következően a vádlott eshetőleges szándékkal követte el az emberölés bűntettét, ahogyan cselekményét az elsőfokú bíróság is minősítette.

A Btk.2.§-a alapján az ítélőtábla vizsgálta, hogy az elkövetéskor hatályos 1978. évi IV. törvény, vagy az elbíráláskor, a 2013. július 1. napjától hatályban lévő 2012. évi C. törvény rendelkezései kedvezőbbek-e a vádlott számára. Megállapította, hogy a feltételes szabadság legkorábbi időpontja tekintetében az új törvény kedvezőbb, egyebekben az anyagi jogi rendelkezések lényegében megegyeznek. Az ítélőtábla ezért a Btk.2.§-a értelmében az elbíráláskor hatályos Btk-t alkalmazta, amely miatt egyes vonatkozó törvényhelyek megjelölését is módosítani kellett.

A Fővárosi Ítélőtábla az elsőfokú bíróság által a vádlott terhére rótt emberölés bűntettét a Btk.160.§ (1) bekezdése szerint minősítette.

A büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság részben tévesen vette számba az enyhítő és súlyosító körülményeket. Egyidejűleg a büntetlen előélet és a fiatal felnőtt kor nem írható a vádlott javára, ezért az ítélőtábla a büntetlen előéletre utalást mellőzte. Élet elleni bűncselekmény esetében a kisebb időmúlás nem szól a vádlott mellett, jelen esetben azonban az elkövetéstől már 4 év eltelt, így ezt jöllehet kisebb súllyal, de enyhítő körülményként figyelembe kellett venni. Ugyanakkor enyhítő tényezőként nagyobb nyomatékkel értékelendő a sértett jelentős közrehatása.

Ezzel szemben a kifogás alá nem eső életvezetés, a tanulmányok folytatása az általános, normál életvitel tartalmának felel meg, ekként nem enyhítő körülmény. Az ítélőtábla ezért azok sorából a vádlott rendezett családi életét, felfelé ívelő oktatói pályafutását és életvezetését mellőzte.

Ahogyan a vádlottat érintően sem volt figyelembe vehető iskolázottsága, úgy a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség érveivel szemben az ítélőtábla a sértett korát, főiskolás mivoltát sem emelte a büntetés kiszabási körülmények közé. Jelen esetben mind a vádlott, mind a sértett fiatal főiskolai hallgató volt, amely körülmények egyikük javára, vagy kárára sem írhatók.

Figyelemmel a bűncselekmény tárgyi súlyára és az előzőek szerint módosult bűnösségi körülményekre, az ítélőtábla az elsőfokú bíróság által kiszabott 3 év szabadságvesztés tartamát eltúlzottan enyhének találta, egyben az enyhítő rendelkezés alkalmazására sem látott elfogadható indokot.

A Fővárosi Ítélőtábla a szabadságvesztés büntetést a Btk.80.§ (1) és (2) bekezdésében meghatározott elvek szerint határozta meg oly módon, hogy az igazodjék az élet elleni bűncselekmény tárgyi súlyához, a bűnösség fokához, a vádlott társadalomra veszélyességéhez, valamint az egyéb enyhítő és súlyosító körülményekhez. Ennek során az irányadó büntetési tétel középmértékétől

indokoltnak látta lefelé eltérni, különös figyelemmel a vádlott fiatal felnőtt mivoltára, az elkövetés módjára és a sértett jelentős közrehatására.

Mindezeket figyelembe véve az ítélőtábla a vádlott főbüntetésének tartamát 5 év börtönbüntetésre súlyosította. A végrehajtás fokozata a Btk.37.§ (2) bekezdés a./ pontján alapszik.

Ugyanakkor a közügyektől eltiltás mellékbüntetés 3 évben meghatározott tartamát nem emelte fel, mert azt a konkrét bűncselekmény sajátosságai és a vádlott ehelyütt figyelembe vehető kifogástalan életvezetése nem indokolta. A vonatkozó törvényhely megjelölése azonban a Btk.61-62. §-ára módosult.

A Fővárosi Ítélőtábla egyetértett azzal az ügyészi állásponttal, amely szerint az adott esetben az elsőfokú bíróság tévesen rendelkezett akként, hogy a vádlott a büntetés fele részének letöltése után feltételes szabadságra bocsátható. Az 1978. évi IV. törvény 47.§ (3) bekezdésében meghatározott legfeljebb 3 év szabadságvesztés mellett a különös méltánylást érdemlő körülmény hiányzott, a vádlott kifogástalan életvitele ennek a törvényi feltételnek nem felel meg.

Ugyanerre a szabályra a Btk.38.§ (3) bekezdése kedvezőbben, 5 évet meg nem haladó szabadságvesztést ír elő, de változatlanul a különös méltánylást érdemlő körülmény meglétét kívánja, amely továbbra sem állapítható meg.

Ezen túlmenően az ítélőtábla semmi elfogadható indokot nem látott a kiszabott büntetés végrehajtásánál a főszabálytól kedvezőbb rendelkezés meghozatalára.

Ennek megfelelően az elsőfokú ítéletnek a büntetés fele részének letöltése utáni feltételes szabadságra bocsáthatóságról történt rendelkezését mellőzte.

A vádlott a Btk.38.§ (2) bekezdés a./ pontja értelmében a büntetés 2/3 részének letöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra - amely egyébként a korábbi $\frac{3}{4}$ rész kötelező letöltéséhez képest előnyösebb -, s ennek megállapítását az ítélet rendelkező részében rögzítette.

A vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítása a Btk.92.§ (1) és (2) bekezdésén alapszik.

A vádlott személyazonosító igazolványának száma megváltozott, azt az ítélőtábla a másodfokú tárgyaláson felmutatott okmány alapján rögzítette.

Az ítélet egyéb rendelkezései körében a 2012. szeptember 25. napját megelőző tárgyalási napok feltüntetését mellőzte, mert e napon az elsőfokú bíróság a tárgyalást megismételte, előlről kezdte. Ugyanakkor a következő tárgyalási napok között a 2012. december 10. napja nem szerepelt, ezt az ítélőtábla pótlólag megjelölte.

Az elsőfokú ítélet előzőek szerinti megváltoztatása a Be.372.§ (1) bekezdése alapján történt, míg az ítélőtábla az ítélet további törvényes rendelkezéseit a Be.371.§ (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

Budapest, 2013. év november hó 26. napján

Dr. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke

Dr. Révész Tamásné
előadó bíró

Dr. Fatalin Judit sk.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 28.B.1238/2010/29. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 2.Bf.93/2013/15. számú ítéletében foglalt változtatással 2013. november 26. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2013. év november hó 26. napján

Dr. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Weszely-Földvárszki Tünde
tisztviselő